

Οικονομική Κρίσις – Ορισμός

Ο όρος τούτος εύρίσκεται πλέον στὰ χεῖλη ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ τῶν Εὐρωπαϊῶν. «Ἐχουμαι οἰκονομικὴ κρίσις» μᾶς λέγουν οἱ «ἀρμόδιοι». Τί εἶναι ὅμως ἡ «οἰκονομία» καὶ διατι εύρίσκεται εἰς «κρίσιν»;

Ὅρισμός τῆς «Οἰκονομίας»

Ἐκτιμᾶται ὅτι τὸ προνόμιον ὀρισμοῦ τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως «οἰκονομία» ἀνήκει εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν τὴν λέξιν, ἤτοι εἰς τοὺς προγόνους μας. Ἀντιγράφομεν ἐκ τοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης τῶν Liddell-Scott καὶ ἐκ τοῦ λήμματος «οἰκονομία»: **ἡ διοίκησις, ἡ ἐπιστασία οἴκου**: Πλάτωνος Ἀπολογία, Πολιτεία, Ξενοφῶν, Ἀριστοτέλους Ἠθικὰ, Πολιτικὰ.

Ἀπὸ ἐτυμολογικῆς ἀπόψεως ἡ λέξις οἰκονομία» συντίθεται ἐκ τῶν λέξεων «οἶκος + νόμος». Ὡς πρὸς τὴν λέξιν «οἶκος» οὐδὲν ἔχωμεν νὰ προσθέσωμεν. Ἡ λέξις, ὅμως, «νόμος» ἀξίζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ πρὸς κατανόησιν τοῦ νοήματός της ἀνατρέχωμεν, ἐκ νέου, εἰς τὸ ὁμώνυμον λῆμμα καὶ ἀντιγράφομεν:

νόμος ἐκ τοῦ «νέμω», κυρίως πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀπονεμηθῆ ἢ δοθῆ κατ' ἀναλογίαν· πρώτη χρῆσις ἐγένετο παρ' Ἡσιόδω·

- 1) χρῆσις, συνήθεια, καὶ πᾶν ὅτι ἔνεκα τούτων γίνεται νόμος· β) ἐν Ἀθήναις νόμοι ἐκαλοῦντο κυρίως οἱ τοῦ Σόλωνος· οἱ δὲ τοῦ Δράκοντος ἀνομάζοντο θεσμοί.

Πρὸ περειαίρω ἀναλύσεως σημειοῦται ὅτι ἐκ τοῦ ῥήματος «νέμω» προέρχεται καὶ ἡ ὁμογράμματος πρὸς τὸν νόμον λέξις «νομός» ἢ ὅποια ἐρμηνεύεται ὡς:

νομός τόπος ἔνθα βόσκονται κτήνη, βοσκή ὑλώδης, βοσκή δασώδης·

Δύο ἀκόμη λέξεις ἀρρήκτως συνδεδεμέναι πρὸς τὴν ἐπίμαχον καὶ βεβηλωθεῖσαν τῆς «οἰκονομίας» εἶναι αἱ: «**χρῆμα**» καὶ «**νόμισμα**».

Ἴδου αἱ ἐννοιαὶ τῶν λέξεων τούτων ὡς αὐταὶ ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῶν ἐμπνευστῶν καὶ δημιουργῶν τούτων.

χρῆμα: πρᾶγμα ὅπερ μεταχειρίζεται τις ἢ οὐ ἔχει χρεῖαν, --ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθυντικῷ -- ἀγαθὰ, ἐπιπλα, σκεύη.

νόμισμα: (ἐκ τοῦ νομίζω) πᾶν ὅ,τι καθιερώθη ἐκ (παλαιᾶς) συνηθείας, τὸ νενομισμένον ἔθος, ἔθιμον, πρᾶγμα οὐ ἢ χρῆσις καθιερώθη· **Π** τὸ ἴσχυον ἢ ἐν χρήσει νόμισμα ἐν κράτι τινὶ·

Ἡ παρουσιασθεῖσα ἐτυμολογικὴ ἀνάλυσις ἐπιτρέπει τὴν ἐξαγωγή τῶν ἀκολουθῶν προφανῶν συμπερασμάτων:

οικονομία ὄρος ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν τοῦ οἴκου ἐν οἷς καὶ τὸ χρῆμα, νόμισμα, ἀλλὰ καὶ τὰ κτήματα, ζωντανὰ, ἀνθρώπινον δυναμικόν. Ἡ οἰκονομία, ἄρα, ἀναφέρεται εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ συνόλου τῶν ἐμψύχων (ἀνθρώπων καὶ ζωντανῶν) καὶ ἀψύχων (ἐν οἷς καὶ τὸ χρῆμα) περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ οἴκου. Ἡ διαχείρισις ταύτη ὀφείλει νὰ εἶναι λελογισμένη, νὰ ἐκτελεῖται κατὰ νόμον καὶ κατὰ συνέπειαν κατὰ τρόπον ὠφέλιμον διὰ τὸν οἶκον.

χρῆμα, νόμισμα ὄροι ἀναφερόμενοι εἰς τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο οὗ ἢ χρῆσις καθιερώθη κατ' ἔθιμον· ὄροι οἵτινες νομίζονται ὡς ἀντιπροσωπεύοντες τὸ νόμιμον μέτρον ἤτοι τὴν «ἀξίαν» τῶν ἀγαθῶν.

Τὸ χρῆμα, νόμισμα καθιερώθη προκειμένου νὰ διευκολύνη τὰς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων συναλλαγὰς ἀγαθῶν παραγομένων καὶ ἀναγκαιούτων ἐκατέρωθεν. Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ χρήματος ἐκφεύγει τοῦ παρόντος πλὴν ὅμως ὑφίστανται μονίμως ἀναπάντητα, διὰ τὸ εὐρὺ κοινόν, δύο θεμελιώδη ἐρωτήματα, τῶν ὁποίων ἢ παρουσιάσις μονίμως ἐκφεύγει τῶν ἀρμοδιῶν, διὰ τὴν ἐνημέρωσίν μας, δημοσίων ἢ καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ὀργάνων. Τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

- Πῶς ὀρίζεται ἡ ἀντιστοιχία χρήματος καὶ παραγομένων ἀγαθῶν καὶ ὑπηρεσιῶν;
- Ποῖος ἐντέλλεται διὰ τὴν κοπὴν τοῦ χρήματος;

Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα πόρρω ἀπέχουν τῆς οὐσίας καὶ τῶν προαναφερθεισῶν ἐτυμολογικῶν ἐρμηνειῶν. Τὸ προφανές εἶναι ὅτι τὸ χρῆμα πρέπει νὰ κόπτεται εὐθύνη τοῦ Κράτους, ἢ δὲ ἀντιστοιχία χρήματος καὶ παραγομένων ἀγαθῶν νὰ καθορίζεται δυνάμει τῶν ἀπαιτούμενων «μονάδων παραγωγῆς» ἐκάστου ἀγαθοῦ ἢ καὶ ὑπηρεσίας· (ψιλὰ γράμματα). Αὐτυχῶς οὐδεμία τῶν προφανῶν ἀπαντήσεων εἶναι ἀληθῆς ἢ δὲ ἀλήθεια ἐκφεύγει ἀκόμη καὶ τῶν ἐπισήμων διαχειριστῶν τῆς Ἑλλάδος. Προκειμένου ὁ προβληματισμὸς οὗτος νὰ γίνῃ πλέον κατανοητὸς καλεῖται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἀκόλουθον ἀπλοῦν ἐρώτημα.

- Ὑποθετίσω ἢ ἀναγνώρισις αὐριον ἑνὸς νέου κράτους μηδενικῆς κρατικῆς ὑποστάσεως καὶ προϊστορίας. Ὑποθετίσω ἐπίσης ὅτι τὸ κράτος τοῦτο στερεῖται ἀποθεμάτων χρυσοῦ καὶ συναλλάγματος. Τὸ ἐρώτημα εἶναι μὲ ποία βάσιν τὸ κράτος τοῦτο θὰ ὑπολογίσῃ πόσο χρῆμα δικαιούται νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ πῶς θὰ καθορισθῇ ἡ ἀντιστοιχία τοῦ ἐν λόγῳ νομίσματος πρὸς ἐκεῖνα τῆς διεθνοῦς ἀγορᾶς;
Ἡ ἀπάντησις ἀκατανόητος, τουλάχιστον εἰς τὸν γράφοντα. Κάθε νέον κράτος διαθέτει πλουτοπαραγωγικὰς πηγὰς καὶ ἐργατικὸν δυναμικὸν τὰ ὁποῖα ὅμως λογίζονται, ὑπὸ τοῦ διεθνοῦς χρηματοπιστωτικοῦ συστήματος, μόνον ὡς

ἀντικείμενα ὑποθηκεύσεων διὰ τὴν λήψιν δανείων ὁμοίων ἐκείνων τὰ ὅποια ἔλαβεν, πρὸ ἀναγνωρίσεώς της, ἢ Ἑλλάς ὑπὸ τῶν τραπεζῶν τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἀγγλίας οὐσας, ἐν τῷ προσκηνίῳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐνεργειῶν καὶ κινήσεων της εἰς τὸ διεθνές πεδῖον, παντελῶς ἀντιθέτου τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Ἑλλάδος ὡς κράτους.

Ἐν κατακλείδι, ἡ Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ νὰ διαθέτη, καὶ ἐν μέσῳ κρίσεως, ἄψυχον καὶ ἔμψυχον δυναμικὸν καὶ δὴ εἰς ὅσον βαθμὸν εἶχε καὶ πρὸ αὐτῆς. Διαθέτει ἄρα καὶ τὰς δύο θεμελιώδεις παραμέτρους τῆς οἰκονομίας καὶ συνεπῶς εἶναι ἀδύνατον ἢ οἰκονομία της νὰ εὐρίσκεται εἰς «κρίσιν». Ἀντιθέτως ἡ Ἑλλάς φέρεται ὡς στερουμένη χρημάτων/νομισμάτων προκειμένου νὰ καλύψῃ ὑποχρεώσεις πρὸς πιστωτὰς ἢ τοκογλύφους.

Ἡ Ἑλλάς, ἄρα, εὐρίσκεται εἰς **χρηματοπιστωτικὴν ἢ νομισματικὴν** καὶ **οὐχὶ εἰς οἰκονομικὴν κρίσιν**. Οὐδὲν τὸ καινοφανές εἰ μὴ εἰς τὸν ἀφελὴν Ἑλληνικὸν λαόν. Ἡ Ἑλλάς πρὸ τῆς ἀναγνωρίσεώς της ὡς ἀνεξαρτήτου κράτους ἦτο χρεωμένη ἤτοι εὐρίσκετο εἰς **χρηματοπιστωτικὴν ἢ νομισματικὴν** κρίσιν. Ἐπτώχευσεν πλειστάκις καὶ πλειστάκις ἀνέκαμψεν δυνάμει τῆς οἰκονομικῆς της ἰσχύος ἤτοι τῶν πλουτοπαραγωγικῶν της ἀγαθῶν καὶ τοῦ ἀνεπαναλήπτου ἀνθρώπινου δυναμικοῦ της.

Ἡ παρούσα κυβέρνησις ἐπέτυχε νὰ ἀποστερήσῃ τὴν Ἑλλάδα τῶν μέσων ἀνακάμψεώς της. Παρητήθη τῶν πλουτοπαραγωγικῶν της πηγῶν καὶ ὑποχρεώνει τὸ ἀνθρώπινον δυναμικὸν της εἰς φυγὴν.

Τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὀρίζει τὴν λέξιν «**προδοσία**» ὡς «**τὸ ἐγκαταλείπειν ἐν ἀνάγκῃ**». Τὸ λεξικὸν τοῦ Ἡλίου ὀρίζει τὴν λέξιν «**προδίδω**» ὡς «**παρέχω κρυφίως εἰς τὸν ἐχθρὸν τὴν εὐχέριαν νὰ βλάβῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπον τὴν πατρίδα μου**». Τὸ τελικὸν συμπέρασμα ἀφίεται εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Ἰωάννης Καραδημητρόπουλος